

въ читанката си, домашнитѣ му съ умиление го слушахъ. А когато почнѣ да декламира, стихотворенията, които учителя ги бѣше научилъ, баща му и майка му заплакахъ.

На сутринята—въ велики четвъртъкъ Живко заедно съ сестричето си прѣброи събранитѣ яйца, а майка му ги вапца съ червена вапцилка, която купи отъ селския бакалинъ. Каква радостъ бѣше, когато дѣцата видохъ вапсано яйце! . . .

Майка имъ напари всѣкому по яйце. Вечерята отидохъ на черква. Сутринята изчи-стихъ къщи, измихъ сѣдветѣ, а на другия денъ—велика сѣбота — омѣсихъ и колаци съ яйца. Дойде най-сетнѣ и Великденъ! Още по срѣдъ нощъ загрѣмѣ камбана, свѣтихъхъ свѣщи, разшавихъ се селенитѣ, напълни се черквата, и не събраги, изпълнихъ и черковния дворъ. Литургията се свърше. Черконицитѣ се връщахъ, и се поздравявахъ едни други съ „Христосъ Въскресе“ Вжрихъхъ се и нашитѣ наседахъ да „отпостѣхъ“ и да се чукатъ съ червено яйце. Съмнѣ се. Дѣца закръстосвахъ да разнасятъ колаци и яйца на кръсници, роднини и приятели. Като се срѣщахъ, спирахъ се да се кълцатъ. Слѣдъ обѣдъ на мегдана, прѣдъ кърчимтѣ, се завъртѣ шарено хоро. Момитѣ прѣмѣнени въ бѣли, нови ризи и пѣстри вълненици, живо се завъртѣхъ; гривни и гердани задзвечахъ; а до тѣхъ момцитѣ напѣти скачахъ . . . Дѣцата се гонѣхъ изъ хорото, а по натакътъ женитѣ, старцитѣ и невѣститѣ се разговаряхъ и гледахъ на хорото. Вечерята много селени отидохъ въ училището. Събираше ги учителя. Отиде и Живко съ родителитѣ си. Бѣше пълно училището съ селени. Учителя излѣзе и говори: колко голѣма